

[Kirkeministeren.]

steriet, og kun to af Talerne, det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, er fremkommet med Bemærkninger, der kræver et Svar fra min Side. Begge disse Talere beskæftigede sig med det kirkelige Udvalg. Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup mente, at mange følte sig utrygge ved, at Udvalget arbejdede for lukkede Døre; Ministeren skulde aabne Dørene, Underhaandsaftaler i Kommissioner, mente han, er i den mest aabenbare Modstrid med den frie Forfatnings Forudsætning. Hvad det sidste angaar, ønsker jeg at udtale, at enhver Tale om Underhaandsaftaler er uberettiget, og jeg vil erindre det ærede Medlem om, at hans Parti havde Regeringsmagten, da det kirkelige Udvalg blev nedsat; selv om hans Parti stemte imod Loven, havde det desuagtet Regeringsansvaret for den. Den daværende Kirkeminister udtalte sig mod Lovforslaget, men erklærede sig dog — Landsstingstidende for 1927—28, Sp. 316—17 — rede til at nedsætte Udvalget, hvis det blev paalagt ham, idet han sagde: „det drejer sig om Nedsættelse af et Udvalg, der i ingen Henseende har lovgivende Indflydelse paa Spørgsmaalenes Løsning“. Det ærede Medlem maa indrømme mig, at helt sammenfaldende er hans Udtalelse om „Underhaandsaftaler, der derefter gøres til Lov“, ikke med Udtalelsen om „et Udvalg, der i ingen Henseende har lovgivende Indflydelse“. Det ærede Medlems Ønske om at faa Døren aabnet ind til Udvalget finder jeg ikke beføjet. Skønt der allerede er afgivet og ogsaa offentliggjort Betænkning i nogle Udvalget forelagte Spørgsmaal, synes det mig i sin Orden, at Offentliggørelse og Referat fra Møde til Møde ikke finder Sted. Det ærede Medlem kunde sikkert ikke tænke sig Rigsdagsudvalgs Forhandlinger foregaaende for aabne Døre. Men mon det saa ikke er klogest at lade Kravet falde, ogsaa naar det gælder Kommissioner? Jeg tror, det er bedst, Døren forbliver lukket, saa længe Brødet er i Ovnen.

Endelig spurgte det ærede Medlem mig, hvorledes jeg ser paa Udvalget og dets fremtidige Arbejde. Det Spørgsmaal skal jeg meget gerne svare paa, og mit Svar skal blive ganske kort. Loven om Udvalgets Nedsættelse har følgende Formaaalsparagraf:

„Kirkeministeren bemyndiges til at nedsætte et Udvalg til Drøftelse af Forholdet mellem Staten og Folkekirken og til at afgive Betænkning om eventuelle

Ændringer i det bestaaende Forhold, derunder ogsaa om Formaaletstjenligheden af en fuldstændig Adskillelse.“

Man ser, det er en stor og betydningsfuld Opgave, der er givet dette Udvalg, og tillige en vanskelig Opgave. Skulde det briste for Udvalget, vil det efter min Mening være ugørligt i en nærmere Fremtid gennem et andet Udvalg at tilstræbe denne Opgave løst. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Udvalget og dets Medlemmer maa føle sig forpligtet til at fortsætte, enten til Opgaven er løst, ja, helst til den er løst, men i hvert Fald indtil alle Muligheder er udtømt.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har foruden Spørgsmaalet om det kirkelige Udvalg rettet forskellige andre Spørgsmaal til mig. Spørgsmaalet om Bispegaarden i København vil jeg mene er besvaret ved Redegørelsen fra den højtærede Finansminister og derunder ogsaa ved Finansministerens Udtalelse om, at der ved det skete ingen Ændring har fundet Sted i Ejendomsforholdet.

Hvad Spørgsmaalet om Folketællingen angaar og det udtalte Ønske om, at denne ogsaa skulde vise Befolkningens Fordeling i religiøs Henseende, gælder det, at efter Statistisk Departements Erfaringer har Befolkningen i alt for mange Tilfælde i sin Tid ikke besvaret de herhenhørende Spørgsmaal saa omhyggeligt, at den opnaaede Statistik i tilstrækkelig Grad var vejledende. Men jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at Spørgsmaalet har saa stor Interesse, saa det bør overvejes, om der er Mulighed for ad en eller anden Vej at faa det besvaret.

Det ærede Medlem har ganske Ret i, at der i sin Tid, sidste Gang i 1931—32, var en Bevilling paa 5 000 Kr. til teologiske studerendes Universitetsundervisning i Græsk. Men man kunde af det ærede Medlems Tale faa det Indtryk, at denne Bevilling i de følgende Aar har været markeret ved et Nul, der først i Aar er forsvundet. Saaledes er det ikke. Siden 1931—32 vil det ærede Medlem ikke kunne finde denne Bevilling paa Finansloven, ikke engang med det Nul, der, som han sagde, igen fik ham til at se en, der ikke var der. Og skønt jeg erkender, at mange teologiske studerende har det vanskeligt, som mange studerende overhovedet har det vanskeligt, tør jeg dog ikke vække nogen Forhaabning om, at det i Aar vil være muligt at faa optaget en Bevilling paa Finansloven til dette Formaal.

Den af det ærede Medlem omtalte